

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Centralitat de la persona

Acte de presentació d'APASOMI S.L.U. la nova empresa d'inserció promoguda per Càritas Diocesana de Terrassa, el 22 de maig de 2015

Hi ha moments de la vida en els que ens preguntem: què és l'ésser humà? Trobem respostes en la mitologia, la filosofia, la sociologia, la literatura, la medicina, la psicologia, la religió, etc. De les respostes en deriven les més variades antropologies, és a dir, diferents concepcions d'allò que és l'ésser humà. La nostra antropologia es fonamenta en la revelació cristiana, que ens presenta el disseny d'amor de Déu i ens ensenya que l'ésser humà ha estat creat «a imatge de Déu», amb capacitat de conèixer i estimar el seu Creador. També ens ensenya que Déu ha constituït l'ésser humà senyor de tota la creació i que l'ha d'ordenar per a glòria de Déu i per al seu propi perfeccionament (cf. Gn 1,28).

Els elements fonamentals de l'antropologia cristiana són, doncs: la dignitat de la persona humana, creada a imatge de Déu, amb la capacitat de conèixer i estimar el seu Creador; la seva relació amb les criatures terrenal, la seva activitat en el món, vinculada al

respecte a la naturalesa i a les seves lleis, perfeccionant-lo d'acord amb el projecte del Creador; i, en darrer lloc, la seva condició social, el fet que està cridat a existir en la comunitat interpersonal. Ara bé, l'home només pot subsistir si salvaguarda la relació amb Déu, que l'ha creat i li manté l'existència, si és fidel als seus manaments (cf. Gn 2,16). Aquesta relació amb Déu no només és essencial, sinó que també és la dimensió que engloba totes les altres relacions. Aquesta concepció de la persona humana, de la societat i de la història es fonamenta en Déu i en el seu disseny de salvació.

La doctrina social de l'Església presenta l'home integrat en la trama complexa de relacions humanes, econòmiques i socials de la societat moderna. Tota la vida social té com a protagonista la persona humana que ha de complir el manament del llibre del Gènesi: «Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, pobleu la terra i domineu-la» (Gn 1,28). La

persona humana és, doncs, el subjecte protagonista del treball i de l'estudi, de la investigació i de l'art, de l'educació i del conreu de la terra. L'atenció no s'ha de posar en les activitats concretes sinó en les persones mateixes, que són els subjectes d'aquestes activitats. L'ésser humà és el subjecte en tot moment, en l'activitat i en el descans, quan prega i quan treballa, quan dorm i quan s'alimenta, quan reflexiona i quan es diverteix.

Un dels perills del nostre temps consisteix en reduir-ho tot al fet de produir, a la utilitat. Per això cal fixar-se en la persona concreta i partir de la seva integritat, de les seves necessitats, de les seves potencialitats. El centre de l'activitat econòmica ha d'ocupar-lo la persona i la recerca del bé comú, i no pot ser monopolitzat pel pur rendiment i menys encara pel benefici. És urgent que el fonament ètic retorni a la política econòmica. El papa Francesc va expressar-ho amb claredat en la seva visita a la casa d'acolliment «Dono di Maria» a Roma: «Un capitalisme salvatge ha ensenyat la lògica del benefici a qualsevol preu; de donar per a obtenir; de l'explotació sense contemplar les persones.»

La societat només pot funcionar degudament si col·loca la persona en el seu centre, si promou la seva dignitat, i si té en compte Déu, perquè el fonament últim en Déu és el que sosté la vida personal i social. Promoure la dignitat de la persona significa reconèixer que posseeix drets inalienables i no en pot ser privada per res ni per ningú. L'economia no pot desvincular-se de les exigències ètiques. No és missió de l'Església oferir solucions tècniques i no ha d'immiscir-se en la política de les Administracions. Ara bé, té un missatge a oferir a la societat per tal que es construeixi segons l'ésser humà, la seva dignitat, la seva llibertat i perquè afavoreixi el seu desenvolupament integral.

ENTREVISTA

Comunicar el bé

IRENE POZO

La Irene Pozo fa vint anys que es dedica a la informació social, un sector que l'apassiona perquè li permet «aprendre, investigar i visualitzar el que succeeix al món, a través d'una comunicació «més humana». Després del seu pas professional per l'Arquebisbat de Madrid i per Popular TV, el 2010 es va incorporar a 13TV, on actualment és directora de continguts i presenta els programes *Informativo Diocesano* i *Crónica de Roma*. Està casada i és mare de dos fills.

Per què et vas sentir atreta pel periodisme religiós?

Des de ben petita vaig tenir una sensibilitat especial per veure on era Déu en les petites injustícies del món. Quan vaig aterrar, per casualitat, al departament de Mitjans de Comunicació Social de l'Arquebisbat de Madrid, vaig conèixer una altra manera de veure, d'escoltar i de comunicar les coses. Llavors vaig entendre on era la veritat i van encaixar totes les peces del trencaclosques. I això no m'ho podia guardar només per a mi: les coses bones cal compartir-les!

És positiu ser creient per desenvolupar aquest àmbit del periodisme?

Sí, perquè tens aquesta predisposició de caminar cap a una comunicació més humana, que ajuda a veure les coses d'una altra manera. Cadascú de nosaltres cerquem la veritat per poder explicar-la. I aquesta veritat, tard o d'hora, pren forma. Només cal saber escoltar i confiar.

Per què t'omple donar a conèixer testimonis de persones que fan el bé seguint l'Evangeli?

Conèixer aquests testimonis i no mostrar-los seria molt egoista per part meva; mai no saps fins a quin punt pot ajudar una entrevista o un reportatge. Dono gràcies a Déu de ser instrument: crec que és una part important de la meva missió com a cristiana que, a més, m'ajuda a posar sempre la persona en el centre. Cal sortir als camins, com va fer Jesús, i contagiar-nos els uns als altres amb l'exemple de la seva vida. No podem ser cristians de sofà, com diu el Papa.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Fent el camí de sant Jaume

Tots tenim familiars, amics i coneguts que han fet el camí de sant Jaume. Les motivacions són diverses: «l'interès per una iniciativa amb fort contingut històric», «l'amistat solidària que neix de caminar amb d'altres», «em sento arrossegat pel dia a dia i vull aturar el tràfec quotidià i cercar la pau interior que em permeti de retrobar-me i retrobar els altres», «retrobar Déu perquè el sento a prop o perquè m'he allunyat d'Ell», «temps i ambient propici per a la reflexió, per a la contemplació de la natura», «la soledat que acompanya el silenci»...

Un jove mexicà de vint-i-set anys, acabats els estudis de màster, lluny de la seva terra i de la seva gent, s'afegí als pelegrins del camí amb la seva bicicleta, en un moment concret de la seva història personal. Temps propici per la reflexió, per al canvi de vida, per replantejar-se la pròpia existència, per a ell tot a la llum de la fe. Empegué la ruta com un camí interior, un camí espiritual, una possibilitat de creixement en la fe i, ahora, un exercici de lloança a Déu. Calia acceptar també que això demanava fortalesa, confiança en Déu,

realisme amb les dificultats, austeritat en els mitjans... Encetava un camí de conversió interior i un pelegrinatge material pel camí de sant Jaume. A mesura que passaven els dies va descobrir, en la celebració de l'eucaristia del vespre, en els pobles del final d'etapa, la dimensió comunitària del camí. També en les breus paraules escoltades d'altres pelegrins i les pronunciades per ell mateix, en la fruita compartida, en el moment de descans asseguts al graó de la porta d'una ermita, en cada got d'aigua que li havien ofert... Sense oblidar que el pelegrinatge és missioner amb els seus testimoniatges i que el poble de Déu en els pelegrins que caminen és constructor del Regne.

L'arribada a la ciutat de Santiago i la tradicional abraçada amb el sant patró van marcar el final del camí i el retorn a la quotidianitat que cal santificar. Trobament amb els primers temps del cristianisme i entrar en comunió amb l'Europa cristiana. Sentir-nos hereus i protagonistes del manteniment del testimoni d'amor i servei de Jesús. «Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins» (Sl 128,1).

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

Saber sufrir, en Juan de Ávila

San Juan de Ávila, doctor de la Iglesia, aconsejaba, a imitación de Cristo, para días y horas difíciles, noches oscuras del alma, tiempos de pasión y crucifixión. Después... la glorificación. Decía: «Preparaos a padecer... Y no padeceréis. Porque, cuando el padecer es amado —se hace por Amor—... No es padecer. Es más: es gozar. Pero si el padecer es huido, entonces... el padecer aumenta, más pena y sufrimiento da.»

El Dr. Poveda Ariño, psiquiatra y profesor universitario, autor del trabajo sobre *La Pasión de Jesucristo* y *el dolor humano*, afirma: «Nadie sabría del dolor ajeno si no hubiera sufrido él mismo, en su propia

carne, algún dolor». Y: «Hay dolores, como los del parto, que anuncian la alegría de una nueva vida...»

San Juan escribe (13,31s): «Al salir Judas del cenáculo, Jesús dijo:

«Ahora es glorificado el Hijo del hombre y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará» (Ev. Dom. V Pascua).

Paul Claudel escribió: «Dios no vino a suprimir el sufrimiento, no vino a explicarlo. Vino a llenarlo de su Presencia». De ahí que:

Saber sufrir acerca a Dios. «Coge tu cruz y sígueme». Por Amor.

Lectures de la missa diària i santoral

1. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dimecres [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jn 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI). Sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683). Beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I. Sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B). Sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat. Santa Filomena, vg.

6. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat. Sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ † Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. Sant Otó o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu. Sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta». Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu». Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. ¿Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arbres, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guarda-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei dels uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix». Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscarhi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, ¿voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren en un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap». A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi». Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare». Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu». Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua». Jesús li respongué: «Ningú que mira enrera quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu».

Lectura del primer libro de los Reyes

(1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías en el monte Horeb: «Unge profeta sucesor tuyo a Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá». Partió Elías de allí y encontró a Eliseo, hijo de Safat, quien se hallaba arando. Frente a él tenía doce yuntas; él estaba con la duodécima. Pasó Elías a su lado y le echó su manto encima. Entonces Eliseo abandonó los bueyes y echó a correr tras Elías, diciendo: «Déjame ir a despedir a mi padre y a mi madre y te seguiré». Elías le respondió: «Anda y vuélvete, pues ¿qué te he hecho?». Eliseo volvió atrás, tomó la yunta de bueyes y los ofreció en sacrificio. Con el yugo de los bueyes asó la carne y la entregó al pueblo para que comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y se puso a su servicio.

Salmo responsorial (15)

R. *Tú eres, Señor, el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti. / Yo digo al Señor: «Tú eres mi Dios». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 5,1.13-18)

Hermanos: Para la libertad nos ha liberado Cristo. Manteneos, pues, firmes, y no dejéis que vuelvan a someteros a yugos de esclavitud. Vosotros, hermanos, habéis sido llamados a la libertad; ahora bien, no utilizéis la libertad como estímulo para la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la ley se cumple en una sola frase, que es: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». Pero, cuidado, pues mordiendoos y devorandoos unos a otros acabaréis por destruirlos mutuamente. Frente a ello, yo os digo: caminad según el Espíritu y no realizaréis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne; efectivamente, hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. Pero si sois conducidos por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

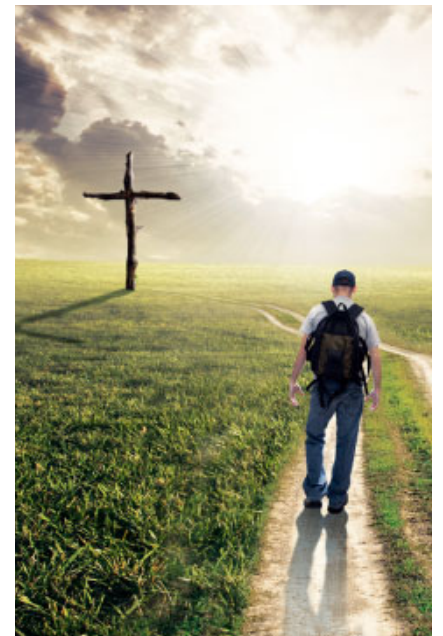
(Lc 9,51-62)

Cuando se completaron los días en que iba a ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros delante de él. Puestos en camino, entraron en una aldea de samaritanos para hacer los preparativos. Pero no lo recibieron, porque su aspecto era el de uno que caminaba hacia Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo que acabe con ellos?». Él se volvió y los regañó. Y se encaminaron hacia otra aldea.

Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le respondió: «Las zorras tienen madrigueras, y los pájaros del cielo nidos, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Señor, déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios». Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de los de mi casa». Jesús le contestó: «Nadie que pone la mano en el arado y mira hacia atrás vale para el reino de Dios».

Determinada determinació

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Hi ha moments en la vida de tota persona humana que marquen per sempre. L'Evangeli d'avui ens presenta una escena de la vida de Crist d'aquest calibre: quan el Senyor va anar lliurement a Jerusalem, conscient de la seva missió sagrada i de les conseqüències (Lc 9,51).

El Senyor Jesús ens convida que detectem els reptes i missions quotidianes que Déu, Pare provident, ha previst per a nosaltres i que ens hi adrecem, amb l'actitud que definia santa Teresa d'Àvila: «Determinada determinación de no parar hasta llegar» (Camino de perfección 21,2).

Prendre aquesta decisió és un camí espiritual, un viatge diví, un abandonament del jo per esdevenir *tamquam Christus*. Ara bé, la feblesa, la por i, en definitiva, els pecats, actuals i pretèrits no ben confessats, generen en nosaltres una espiral que ens fa lents per al Senyor. On podem pouar nosaltres la força espiritual necessària per realitzar aquesta obra?

L'actualment que Déu Pare ha previst des de sempre per aquest efecte, el trobem compendiat en Crist, la nostra Pasqua. Ell glorifica el Pare gràcies al seu sacrifici personal; nosaltres fem el mateix quan vivim en «estat de gràcia de Déu i de Crist». No obstant, aquesta vida interior, aquesta comunió espiritual i radical amb Crist, brolla de la nostra unió real i radical amb l'Església del Senyor, confessant el Nom de Crist, participant en la catequesi, la litúrgia celebrada. Heus ací d'on pouem la gràcia divina, la força del camí creient.

Tenim la meta: la vida divina; tenim el camí: transformar-nos en Crist; tenim els mitjans: la gràcia de Déu. Tinguem ara, doncs, la determinada determinació per a recórrer el camí.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Diumenge 30, a les 10 h. Missa solemne en honor de Sant Pere, Sant Cristòfor i Sant Valentí, patrons de Terrassa, a la Catedral del Sant Esperit.

Dimarts 2, a les 12 h. Consell Diocesà de Càritas. / **A les 18 h,** conferència a la Unió Apostòlica del Clergat a Vallvidrera.

Dissabte 6 de juliol, a les 11 h. Confirmació de joves al Centre Penitenciari de Quatre Camins. / **A les 14 h,** darrera reunió del curs del Consell Diocesà d'Asumptes Econòmics a Mosqueroles.

Diumenge 7, a les 12 h. Missa i Consagració al Sagrat Cor al Temple del Sagrat Cor del Tibidabo.

Notícies

Reunió de delegats episcopals. El dimecres 12 de juny, Mons. Saiz Mene-

ses va presidir la reunió de final de curs amb els delegats episcopals. Es va revisar el treball del curs a la llum de les accions previstes en el Pla Pastoral Diocesà: «Una Església a l'encontre de la persona.»

Mons. Saiz Menezes participa en el Ple Nacional de Cursets de Cristiandat. Entre els dies 14 i 16 de juny, Mons. Saiz Menezes va participar en el Ple nacional dels Secretariats diocesans del Moviment Cursets de Cristiandat, dels quals ell és Consiliari. La trobada tingué lloc a Segòvia i va comptar amb la presència del P. Germán Arana SJ que pronuncià la ponència marc.

En la pau de Crist

Mn. Andreu Pascual Josa, Prevere de l'Arxidiòcesi de Barcelona, morí el dia 9 de juny a l'edat de 88 anys. Va ser Rector de la parròquia de Sant Valentí de Terrassa (1964-1984) i va fer edificar l'església i els locals parroquials.

Mn. Josep Maria Llorens Cisteró, Prevere de la diòcesi de Terrassa. Morí el 14 de juny a l'edat de 96 anys. Va ser musicòleg i tingué diversos càrrecs en aquesta especialitat. Les exèquies tingueren lloc a Palaudàries, on celebra habitualment.

Agenda

Missa pels difunts de la ciutat de Terrassa. Dilluns 1 de juliol, a les 12 h, Missa en sufragi dels terrassencs difunts, a la Catedral del Sant Esperit.

Convivència de professors de les escoles diocesanes i parroquials de la diòcesi. A Santo Domingo de la Calzada

(dintre del Camino Riojano a Santiago). Presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Menezes, Bisbe de Terrassa. Del divendres 12 al dilluns 15 de juliol.

Trobada de joves a Getafe. Del 8 al 13 de juliol. Campament catòlic d'estiu per a joves de catequesi de Confirmació (*Edge*) que segueixen el mètode *Life teen* per fer la catequesi a les parròquies.

Pelegrinatge diocesà a Assís i Bolonya. «Seguint els passos de Sant Francesc d'Assís i Sant Domènec de Guzman». Del 19 al 22 de setembre de 2019. Per a més informació i inscripcions podeu adreçar-vos a: Baraka Club de Viatges (tel. 937 845 600 - www.baraka.cat-reserves@baraka.cat)

Exercicis espirituals. Del dilluns 29 de juliol al divendres 2 d'agost. Dirigits pel P. Hernán Pereda CPR. Lloc: Casa Mare de Déu de Montserrat, 08140 Caldes de Montbui - Tel. 938 654 496 i 697 840 559 - E-mail: cprcaldes@gmail.com

Taller monàstic a Montserrat per a joves. Del 5 al 7 de juliol. Reserva de cella. Tel. 938 777 765. Demanar per l'hostatgeria.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Centralidad de la persona

En algún momento de la vida todos nos preguntamos: ¿qué es el ser humano? Encontramos respuestas en la mitología, la filosofía, la sociología, la literatura, la medicina, la psicología, la religión, etc. De las diversas respuestas a esta pregunta derivan diferentes antropologías, es decir, diferentes concepciones de lo que es el ser humano. Nuestra antropología se fundamenta en la revelación cristiana, que nos manifiesta un designio del amor de Dios, y nos enseña que el ser humano ha sido creado «a imagen de Dios», con capacidad para conocer y amar a su Creador. Nos enseña también que Dios ha constituido al hombre señor de toda la creación y que debe ordenarla para gloria de Dios y para su propio perfeccionamiento (cf. Gn 1,28).

Los elementos fundamentales de la antropología cristiana son, pues: la dignidad de la persona humana, creada a imagen de Dios, capaz de conocer y amar a su Creador; su relación con las criaturas terrenas, su actuar en el mundo, vinculado al respeto a

la naturaleza y a sus leyes, perfeccionándolo según el proyecto del Creador; y por último, su condición social, el hecho de que está llamado a existir en la comunión interpersonal. Ahora bien, el ser humano sólo puede subsistir si salvaguarda la relación con Dios, que lo ha creado y lo mantiene en la existencia, si es fiel a sus mandatos (cf. Gn 2,16). Esta relación con Dios no sólo es esencial, sino que también es la dimensión que engloba todas las demás relaciones. Esta concepción de la persona humana, de la sociedad y de la historia se fundamenta en Dios y en su designio de salvación.

La doctrina social de la Iglesia presenta al hombre integrado en la compleja trama de relaciones humanas, económicas y sociales de la sociedad moderna. Toda la vida social tiene como protagonista a la persona humana, que ha de cumplir el mandato del libro del Génesis: «Creced y multiplicaos, y dominad la tierra» (Gn 1,28). La persona humana

es, pues, el sujeto protagonista del trabajo y del estudio, de la investigación y del arte, de la educación y del cultivo de la tierra. El subrayado no hay que ponerlo en las actividades concretas sino en las personas mismas, que son los sujetos de tales actividades. El ser humano es el sujeto en el momento de la actividad y en el descanso, cuando reza y cuando trabaja, cuando duerme y cuando se alimenta, cuando reflexiona y cuando se divierte.

Uno de los peligros de nuestro tiempo consiste en reducirlo todo al producir, a la utilidad. Por eso es preciso poner la atención en la persona concreta, y partir de su integridad, de sus necesidades, de sus potencialidades. El centro de la actividad económica ha de ser ocupado por la persona y la búsqueda del bien común, y no puede ser monopolizado por el puro rendimiento y menos aún por el beneficio. Es urgente que el fundamento ético retorne a la política económica. El papa Francisco lo expresó con claridad en su visita a

la casa de acogida «Dono di Maria» en Roma: «Un capitalismo salvaje ha enseñado la lógica del beneficio a cualquier precio; de dar para obtener; de la explotación sin contemplar a las personas.»

La sociedad sólo puede funcionar debidamente si coloca a la persona en su centro, si promueve su dignidad, y si tiene en cuenta a Dios, ya que el anclaje último en Dios es lo que sostiene la vida personal y social. Promover la dignidad de la persona significa reconocer que posee derechos inalienables, de los cuales no puede ser privada por nada ni por nadie.

La economía no puede desvincularse de las exigencias éticas. No es misión de la Iglesia ofrecer soluciones técnicas y no debe inmiscuirse en la política de las Administraciones. Ahora bien, tiene un mensaje que ofrecer para que la sociedad se construya a la medida del ser humano, de su dignidad, de su libertad y que favorezca su desarrollo integral.